

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 354/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Kurdziel
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W. (dawniej Bank (...) S.A we W.)

przeciwko W. K.

przy uczestnictwie Fundacji (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 29 marca 2019 r. sygnatura akt I C 1037/18

I. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce wyrażen: „na rzecz strony pozwanej” wpisuje wyrażenia: „na rzecz strony powodowej”;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że wyrażenie „liczonymi od kwoty 105.715,96 zł od dnia 30 marca 2017r. do dnia zapłaty,” zastępuje wyrażeniem: „liczonymi od kwoty:

- 9878,11 zł od dnia 30 marca 2017r. do dnia zapłaty,***
- 1434,62 zł do dnia 28 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,***
- 1465,44 zł od dnia 28 maja 2017r. do dnia zapłaty,***
- 1454,57 zł od dnia 28 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,***
- 1484,89 zł od dnia 28 lipca 2017r. do dnia zapłaty,***
- 1474,79 zł od dnia 28 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty,***

- 1484,95 zł od dnia 28 września 2017r. do dnia zapłaty,
- 1514,47 zł od dnia 28 października 2017r. do dnia zapłaty,
- 1505,58 zł od dnia 28 listopada 2017r. do dnia zapłaty,
- 1534,59 zł od dnia 28 grudnia 2017r. do dnia zapłaty,
- 1526,50 zł od dnia 28 stycznia 2018r. do dnia zapłaty,
- 1537,00zł od dnia 28 lutego 2018r. do dnia zapłaty,
- 1600,46 zł od dnia 28 marca 2018r. do dnia zapłaty,
- 1558,58 zł od dnia 28 kwietnia 2018r. do dnia zapłaty,
- 1586,24 zł od dnia 28 maja 2018r. do dnia zapłaty,
- 74675,17 zł od dnia 16 czerwca 2018r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części”;

III. oddala apelację w pozostałej części;

IV. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Beata Kurdziel

Sygn. akt I ACa 354/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w pozwie złożonym dnia 6 czerwca 2017r. domagała się zasądzenia od pozwanego W. K. kwoty 105.715,96 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od dnia 30 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 4.495,65 zł i kosztów procesu, wskazując na uzasadnienie żądania, że strony w dniu 27.10.2015 r. zawarły umowę o kredyt gotówkowy nr (...). Pozwany nie spłacił zadłużenia w łącznej kwocie 110.211,61 zł, na którą składa się kwota 105.715,96 zł z tytułu niespłaconej należności głównej oraz kwota 4.495,65 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych naliczonych za okres od 28.09.2016r. do dnia 29.03.2017r. W związku z występującymi trudnościami w obsłudze zadłużenia i narastającymi zaległościami w spłacie strona powodowa wezwała pozwanego do uregulowania zaległości, a po bezskutecznym upływie zakreślonego terminu wypowiedziała mu umowę kredytu. Strona powodowa celem wykazania zasadności roszczenia i wysokości zobowiązania pozwanego przedstawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 6 czerwca 2017r.

W dniu 1 marca 2018 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany W. K. w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł zarzut nieistnienia roszczenia, jego nieudowodnienia co do zasady, jak i wysokości, niewykonania umowy kredytu przez stronę powodową oraz braku wymagalności roszczenia. Pozwany podniósł, że osoba zawierająca umowę kredytu w imieniu Banku (...) S.A nie była uprawniona do reprezentacji strony powodowej. Zdaniem pozwanego przedstawiony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg banku nie jest dowodem na istnienie oraz wysokość roszczenia banku, gdyż dokument ten ma w postępowaniu cywilnym jedynie charakter dokumentu prywatnego. Pozwany zakwestionował również dane zawarte w wyciągu z ksiąg bankowych powoda oraz wykonanie samej umowy podnosząc, iż brak jest dowodu przekazania pozwanemu kwoty pożyczki. Dowodem takim nie może być przedłożona historia spłat kredytu, gdyż jest to wewnętrzny dokument banku. Ponadto, roszczenie strony powodowej

jest niewymagalne z uwagi na bezskuteczność wypowiedzenia umowy kredytu, albowiem brak uprzedniego wezwania go do zapłaty w terminie 14- dniowym i brak poinformowania go o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia spowodował bezskuteczność samego wypowiedzenia umowy kredytu, stosowanie do treści art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe. Pozwany zakwestionował także fakt otrzymania wezwania z dnia 28 listopada 2016r.

Do postępowania po stronie pozwanej przystąpiła organizacja pozarządowa- Fundacja (...) z siedzibą w C., która wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia, niewykonania umowy kredytu przez stronę powodową, braku wymagalności roszczenia. Fundacja wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 29 marca 2019 roku zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 110.211,61 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, każdorazowo nie więcej niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od kwoty 105.715,96 zł od dnia 30 marca 2017 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 10.928 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 wyroku).

Podstawą rozstrzygnięcia był następująco ustalony stan faktyczny:

W dniu 27 października 2015r. W. K. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...). Zgodnie z § 1 pkt 1 ww. umowy pozwanemu udzielono kredytu w wysokości 119.000,00 zł do dnia 27 października 2021r. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym wynosiło 7,99%. Stosownie do § 6 ww. umowy kredyt i odsetki miały zostać spłacone w 72 miesięcznych ratach. Według § 9 pkt 1 umowy kredytu oprocentowanie należności przeterminowanych równe jest czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień zawarcia umowy powyższe oprocentowanie wynosiło 10 % w stosunku rocznym. Stosownie do § 10 pkt 2 umowy bank mógł wypowiedzieć umowę o kredyt z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całej należności z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku naruszenia warunków umowy.

Z dokumentu historia spłat kredytu z dnia 6 lutego 2018r. wynika, że pozwany początkowo spłacał raty kredytu zgodnie ze zobowiązaniem wynikającym z umowy kredytu. Wpłaty dokonywane na poczet zobowiązania zostały zaksięgowane na poczet spłaty kapitału i odsetek, w związku z czym uległa zmniejszeniu całkowita kwota kredytu do spłaty.

Wymagalne zadłużenie pozwanego według stanu na dzień 6 czerwca 2017r. wynosiło 110.211,61 zł, w tym:

- Niespłacony kapitał 105.715,96 zł,
- Odsetki umowne w wysokości 4.495,65 zł,
- Odsetki z tytułu opóźnienia na dzień 6 czerwca 2017r. w kwocie 1.994,44 zł.

Pismem z dnia 6 lutego 2017r. Bank (...) S.A. w związku z nieterminowym regulowaniem zobowiązania przez pozwanego z tytułu zaciągniętego kredytu i narastającymi w związku z tym zaległościami przesłał mu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, zawierające również wezwanie do zapłaty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, w szczególności umowy o kredyt gotówkowy nr (...), wyciągu z ksiąg bankowych, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu. Pozwany zakwestionował moc dowodową dokumentów bankowych przedłożonych przez stronę. Sąd uznał jednak za wiarygodne dokumenty przedłożone przez stronę powodową, w tym zestawienie należności wskazane w wyciągu z ksiąg bankowych. Co prawda zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe dokument ten w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego należy jednak podkreślić, iż fakt ten nie pozbawia wyciągu z ksiąg bankowych mocy dowodowej i wiarygodności jako dokumentu prywatnego. W swojej istocie wyciąg z ksiąg bankowych zawiera bowiem złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy

uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś tych ostatnich poddane jest zarówno regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 395) oraz rozporządzenia Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. z 2013 r. poz. 329), jak i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2019 r. poz. 298). Tym samym uznać należy, iż dokumenty bankowe, mimo iż stanowią w postępowaniu cywilnym jedynie dokument prywatny. Z tych przyczyn Sąd uznał wyciąg z ksiąg rachunkowych banku na okoliczność wyliczenia wysokości zobowiązania pozwanego względem banku za wiarygodny i włączył go w poczet materiału dowodowego.

Ustosunkowując się do twierdzeń pozwanego, który zakwestionował wartość dowodową przedłożonych kserokopii dokumentów Sąd Okręgowy podkreślił, że z zaniechaniem złożenia oryginału dokumentu czy też poświadczonego odpisu nie można automatycznie wiązać utraty waloru dowodu w sprawie. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie ugruntowany jest pogląd co do tego, iż niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego. Przepisy k.p.c. nie zawierają bowiem zamkniętej listy środków dowodowych, a z treści art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa.

W tak ustalonym stanie faktyczny, w ocenie Sądu Okręgowego roszczenie strony powodowej zasługiwało na uwzględnienie.

Odwołując się do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, tekst jednolity Dz.U. 2016.1988 ze zm.), Sąd I instancji wskazał, że w sprawie sporne były w zasadzie wszystkie istotne dla wyrokowania okoliczności, pozwany zarzucił bowiem, iż nie doszło do skutecznego zawarcia umowy oraz do jej wykonania, zakwestionował nadto wysokość dochodzonego roszczenia, powołując się zarazem na brak jego wymagalności.

Zarzut pozwanego w kwestii rzekomego braku umocowania osoby działającej imieniem strony powodowej uznać należy za chybiony. W myśl art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Nawet gdyby teoretycznie przyjąć, że osoba podpisana pod umową kredytu imieniem strony powodowej nie miała umocowania lub przekroczyła jego zakres, to ważność umowy zależy od potwierdzenia jej przez osobę, w imieniu której umowa została zawarta (art. 103§ 1 k.c.), a takim potwierdzeniem bez wątpienia będzie fakt uruchomienia środków pieniężnych opisanych w umowie kredytu i ich przelania na rzecz pozwanego. Zarzut braku wykonania umowy nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ jak wynika z historii spłat kredytu (k. 31) pozwany w początkowym okresie regulował raty kredytu zgodnie z treścią zobowiązania wynikającego z zawartej umowy kredytu. Strona powodowa wykazała także w sposób należyty fakt istnienia i wysokości objętego pozwem roszczenia. Zaoferowany materiał dowodowy, a w szczególności umowa kredytu wraz z załącznikami, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, historia spłat kredytu, w sposób kompletny wskazują, na jaką kwotę opiewała umowa kredytu, jakich wpłat dokonał pozwany i jaka była wysokość jego zadłużenia w początkowym okresie. Powód na powyższe przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, co prawda nie ma on mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale stanowił wyliczenie należności strony powodowej i pozwany nie wskazał, iż wyliczenie to było nieprawidłowe.. Dowód ten, tym bardziej w powiązaniu z innymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych Sądu, w tym także potwierdzających twierdzenia strony powodowej. Z dowodem tym koresponduje materiał dowodowy w postaci historii spłat kredytu, który to dowód w wiarygodny sposób wykazywał wysokość zadłużenia głównego. Pozwany nie podniósł zarzutów dotyczących konkretnych kwot czy to z uwagi na błędne wyliczenia, błędnie przyjęte założenia do ich wyliczenia czy też po prostu z uwagi na fakt zapłaty. Pojęcie dokumentu należy rozumieć szeroko, jako każdy sposób komunikowania zachowań prawnie doniosłych. Nośnikiem informacji jest jakkolwiek materiał bądź urządzenie umożliwiające zapoznanie się z jej treścią, o ile zawiera on informację i można zapoznać się z jej treścią. Art. 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych, a takimi były wyciągi z rachunków bankowych i zestawienia operacji na tych rachunkach. Zarzuty pozwanego odnoszące się do ogólnikowego

zakwestionowania faktu i wysokości zadłużenia, które nie poparte zostały żadnymi dowodami, uznać należy zatem za bezzasadne.

Wypowiedzenie umowy kredytu dokonane przez stronę powodową w ocenie Sądu Okręgowego było skuteczne ze wskazaniem na brak zastosowania w niniejszej sprawie art. 75c do weryfikacji ważności wypowiedzenia. Jak stwierdził Sąd Apelacyjny uzasadnieniu wyroku z dnia 11 kwietnia 2018 r. sygn. akt I ACa 1234/17, „w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. art. 75 prawa bankowego nie wiąże skuteczności wypowiedzenia z okolicznościami przedstawionymi w art. 75c prawa bankowego”.

O kosztach procesu orzekł Sąd na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na zasądzoną w punkcie 2 wyroku kwotę 10.928 zł złożyły się: poniesiona przez stronę powodową opłata od pozwu – 5.511 zł, wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej w kwocie 5.400 zł (obliczone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W ocenie Sądu nie było podstaw do obciążania powoda kosztami poniesionymi przez organizację pozarządową. Wstąpienie organizacji pozarządowej do procesu nie było połączone z rzeczywistą potrzebą obrony interesów pozwanego, gdyż wstąpienie to nastąpiło po skutecznym wniesieniu sprzeciwu przez profesjonalnego pełnomocnika pozwanego. Poniesione przez Fundację koszty procesu nie były zatem ani celowe, ani niezbędne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany W. K., zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, nie zaś swobodny, oraz w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania, a polegający na:

- przyjęciu, że pozwany był zobowiązany do spłaty kwoty kredytu podczas, gdy powód nie przedstawił żadnych dowodów spełnienia rzekomego zobowiązania przez bank na rzecz pozwanego,

- ustaleniu wysokości roszczenia podczas, gdy powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości wysokości dochodzonego roszczenia, jak również od jakiej kwoty, od kiedy i według jakiej stopy procentowej naliczane są odsetki, a za dowód istnienia i wysokości roszczenia nie może zostać uznany wyciąg bankowy,

- przyjęciu, że roszczenie dochodzone pozwem jest wymagalne, podczas, gdy umowa kredytu nie została skutecznie wypowiedziana, w sytuacji nie spełnienia ustawowych warunków wypowiedzenia określonych w art. 75c Prawa bankowego oraz w sytuacji przedłożenia jedynie kserokopii wypowiedzenia umowy niepoświadczonej za zgodność;

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 75 c ustawy Prawo bankowe poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy na dzień składania przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu niniejszy przepis obowiązywał, w związku z czym wypowiedzenie nie zostało poprzedzone wezwaniem zawierającym informację o możliwości złożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację, co stanowi warunek konieczny skuteczności wypowiedzenia.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Nadto, w uzasadnieniu apelacji pozwany podtrzymał podnoszone w toku procesu zarzuty dotyczące nie wykazania, iż wypowiedzenie umowy kredytu dokonane zostało przez osobę upoważnioną do działania w imieniu banku. Brak skutecznego wypowiedzenia czyni powództwo przedwczesnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 233§1 k.p.c., za chybiony uznać należy zarzut, zgodnie z którym strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej

jakakolwiek wierzycelność w stosunku do pozwanego, albowiem nie zaferowała żadnych dowodów na okoliczność przekazania pozwanemu świadczenia podlegającego zwrotowi. Za Sądem Okręgowym w tym zakresie wskazać należy, że do akt przedłożona została umowa o kredyt gotówkowy zawarta przez strony w dniu 27 października 2015r., która została podpisana przez pozwanego, pozwany podpisał także dodatkowe dokumenty tj. pełnomocnictwo do obciążania konta osobistego, oświadczenie o poddaniu się egzekucji bankowej oraz harmonogram spłat kredytu. Co więcej, z historii spłat kredytu (k.31) wynika, że pozwany dokonywał regularnych wpłat kwot wynikających z harmonogramu spłat przez okres 10 miesięcy, co w ocenie Sądu Apelacyjnego świadczy o otrzymaniu kwoty kredytu. Jest bowiem sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania przyjęcie, iż osoba, która podpisała umowę kredytu, a następnie nie otrzymała świadczenia ze strony banku, przez okres blisko roku dobrowolnie spłaca kredyt. Oczywiście jest, że gdyby kredytobiorca nie otrzymał kwoty wynikającej z umowy zawartej z bankiem, podjąłby interwencję mającą na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Brak wykazania tego typu działań ze strony pozwanego, przy jednoczesnej spłacie kredytu zgodnie z harmonogramem, świadczy o otrzymaniu środków pieniężnych wynikających z umowy zawartej w dniu 27 października 2015r. Podkreślić przy tym należy, że pozwany nie kwestionował wskazywanej przez bank częściowej spłaty zadłużenia, podnosząc, że sama historia rachunku nie może stanowić dowodu na przekazanie środków finansowych przez bank. Jak wskazano wyżej, przekazanie środków z kredytu wynika w ocenie Sądu z faktu zawarcia umowy kredytu i spłaty tego kredytu przez określony okres czasu. W tym miejscu dodatkowo wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podziela rozważania Sądu Okręgowego w zakresie art. 97 k.c., w tym przyjęcia, że uruchomienie środków pieniężnych przez bank zgodnie z umową kredytową jest potwierdzeniem umowy o kredyt.

Nie zasługiwały na uwzględnienie także zarzuty dotyczące przedłożenia przez stronę powodową wydruków i kserokopii dokumentów, nie korzystających w postępowaniu cywilnym z waloru dowodu. Trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych, a z treści art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa. Kserokopia jest formą technicznego (z wykorzystaniem fotoelektrycznego) odtworzenia i utrwalenia dokumentów, rysunków i innych dwuwymiarowych elementów graficznych. Nie różni się zasadniczo, jeśli chodzi o rezultat w postaci kopii od fotokopii, która wymieniona została w art. 308 k.p.c. i w zasadzie pozwala na ustalenie, czy określony dokument istniał, jaką treść zawierał i od kogo pochodził. Zauważyć w tym miejscu należy, że pozwany nie kwestionował samego faktu podpisania przez siebie umowy z dnia 27 października 2015r., a tym samym jej postanowień. Zarzuty podniesione przed Sądem I instancji ukierunkowane były na kwestionowanie wykazania przez stronę powodową, że osoba, która podpisała umowę kredytu była upoważniona do działania w imieniu i na rzecz banku (zarzut nie podtrzymywany w apelacji), kwestionowanie danych wynikających z wyciągu bankowego, kwestionowanie wykonania przez bank umowy pożyczki oraz kwestionowanie wymagalności roszczenia z uwagi na niewykazanie umocowania osoby, która podpisała pismo zawierające wypowiedzenie umowy i naruszenie art. 75c prawa bankowego. Wobec powyższego, brak podstaw do zakwestionowania tych ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, które wynikają z samej treści umowy o kredyt gotówkowy z dnia 27.10.2015r. W tym zakresie ustalenia Sądu I instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Ponadto, uszczegółowiając ww. ustalenia przyjmuje, iż spłata kredytu miała nastąpić w kwotach wynikających z harmonogramu spłat (§6 ust. 2 umowy), który to harmonogram stanowił integralną część umowy. Z harmonogramem tym pozwany został zapoznany, co wynika z jego podpisania przez pozwanego. Z jego treści wynika, iż pozwany zobowiązany był do spłaty kredytu w następujących kwotach i terminach: 27.11.2015r. – rata kapitału 1275,26zł oraz rata odsetek 818,75 zł, 27.12.2015r. – rata kapitału 1310,04 zł i rata odsetek 783,85zł, 27.01.2016r. – rata kapitału 1293,04 zł i rata odsetek 800,97 zł, 27 luty 2016r. – rata kapitału 1301,94zł i rata odsetek 792,07zł, 27.03.2016r. – rata kapitału 1361,43 zł i rata odsetek 732,58zł, 27.04.2016r. – rata kapitału 1320,26 zł i rata odsetek 773,75 zł, 27 maja 2016r. – rata kapitału 1354,02 zł i rata odsetek 739,99 zł, 27 czerwca 2016r. – rata kapitału 1338,67 zł i rata kapitału 755,34 zł, 27 lipca 2016r. – rata kapitału 1371,94 zł i rata odsetek 722,07 zł, 27 sierpnia 2016r. – rata kapitału 1357,32 zł i rata odsetek 736,69 zł, 27 września 2016r. – rata kapitału 1366,65 zł i rata odsetek 727,36 zł, 27 października 2016r. – rata kapitału 1399,22 zł i rata odsetek 694,79 zł, 27 listopada 2016r. – rata kapitału 1385,69 zł i rata odsetek 708,32 zł, 27 grudnia 2016r. – rata kapitału 1417,76 zł i rata odsetek 676,25 zł, 27 stycznia 2017r. – rata kapitału 1404,97 zł i rata odsetek 689,04 zł, 27 luty 2017r. – rata kapitału 1414,64 zł i rata odsetek 679,37 zł, 27 marca 2017r. – rata

kapitału 1489,18 zł i rata odsetek 604,83 zł. Począwszy od kwietnia 2017r. pozwany obowiązany był do zapłaty do dnia 27 danego miesiąca następujące raty kapitałowe: kwietnia 2017r. – 1434,62 zł, maja 2017r. – 1465,44 zł, czerwiec 2017r. – 1454,57 zł, lipiec 2017r. – 1484,89 zł, sierpień 2017r. – 1474,79 zł, wrzesień 2017r. – 1484,95 zł, październik 2017r. – 1514,47 zł, listopad 2017r. – 1505,58 zł, grudzień 2017r. – 1534,59 zł, styczeń 2018r. – 1526,50 zł, luty 2018r. – 1537,00 zł, marzec 2018r. – 1600,46 zł, kwiecień 2018r. – 1558,58 zł, maja 2018r. – 1586,24 zł. W okresie od czerwca 2018r. do października 2021r. pozwany uiszczać miał tytułem spłaty kapitału łączną kwotę 74675,17 zł. Z historii spłat (k. 312) wynika, że pozwany dokonywał wpłat zgodnie z harmonogramem w okresie od listopada 2015r. do sierpnia 2016r. Nadto uiszczył we wrześniu 2017r. kwotę 170,14 zł i w październiku 2016r. kwotę 425,09 zł.

Sąd Apelacyjny podziela także co do zasady zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stanowisko Sądu Okręgowego co do mocy dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych. Nie budzi wątpliwości, że wyciąg bankowy nie może być uznany za dokument urzędowy, jednakże może co do zasady stanowić podstawę ustaleń faktycznych. W niniejszej sprawie ww. wyciąg nie mógł stanowić podstawy ustalenia wymagalności roszczenia na dzień 6.06.2017r. z przyczyn wskazanych poniżej, zaś wysokość dochodzonego roszczenia i wymagalność poszczególnych kwot ostatecznie ustalona została przez Sąd Apelacyjny na podstawie pozostałych dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w tym umowy o kredyt wraz z harmonogramem spłat i historią spłat.

Jak wynika z twierdzeń pozwu, strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 110 715,61 zł, powołując się na wypowiedzenie umowy kredytowej w związku z zaprzestaniem jej spłacania przez pozwanego. Ustosunkowując się do podniesionych przez pozwanego zarzutów dotyczących braku wymagalności roszczenia wskazać należy, że zgodnie z postanowieniami umowy cała należność z tytułu kredytu winna zostać spłacona przez pozwanego do dnia 27 października 2021r. W chwili wyrokowania przez Sąd Apelacyjny o braku wymagalności roszczenia nie może być mowy, bowiem ww. termin już upłynął. W ocenie Sądu Apelacyjnego należy jednakże podzielić zarzuty pozwanego co do braku wykazania, iż osoba podpisująca pismo zawierające wypowiedzenie umowy posiadała umocowanie do działania w imieniu i na rzecz banku w zakresie składania prawnokształtujących oświadczeń. Pomimo zakwestionowania upoważnienia w powyższym zakresie strona powodowa nie przedłożyła jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby ww. umocowanie. Sąd Apelacyjny stoi natomiast na stanowisku, iż za wypowiedzenie umowy należy uznać sam pozew, do którego dołączone zostało m.in. wypowiedzenie umowy z dnia 6.02.2017r., ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 28.11.2016r. oraz wezwanie do zapłaty z dnia 28.04.2017r. Podkreślić należy również, iż na k. 29-30 akt znajduje się kserokopia potwierdzenia przez pozwanego odbioru przesyłki nadanej przez bank. Porównanie daty odbioru ww. przesyłki (13.02.2017r.) wskazuje, że dotyczy ona samego wypowiedzenia umowy. Z treści wypowiedzenia (k. 15) wynika, że stanowi ono także wezwanie do zapłaty. Uwzględniając powyższe, uznać należy, że do skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt gotówkowy doszło w dniu 15 czerwca 2018r. (upływ 30 dniowego terminu zgodnie z §10 umowy liczonego od dnia 16 maja 2018r. tj. dnia doręczenia pozwanemu pozwu z załącznikami). Odnosząc się w tym miejscu do podniesionych w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia art. 75 c Prawa bankowego, wskazać należy, iż naruszenie ww. przepisu nie skutkuje nieważnością wypowiedzenia, albowiem przepisy prawa nie przewidują takiej sankcji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 18.08.2021r., I CSKP 92/21). Niezachowanie procedury przewidzianej tym przepisem czyni wypowiedzenie bezskutecznym. Jak wskazano wyżej, nieskuteczność wypowiedzenia dokonanego pismem z dnia 6.02.2017r. wynikała w pierwszej kolejności z braku wykazania umocowania do składania w imieniu banku oświadczeń prawnokształtujących. Doręczenie pozwu wraz z załącznikami, po uprzednim doręczeniu pozwanemu wezwania do zapłaty, uzasadnia uznanie wypowiedzenia za skuteczne – jak wyżej wskazano – z dniem 15 czerwca 2018r.

Uwzględniając powyższe rozważania, na chwilę orzekania przez Sąd II instancji pozwany niewątpliwie zobowiązany był do zapłaty na rzecz strony powodowej niespłaconego kapitału w wysokości 105 715,96 zł (kwota 119.000 zł pomniejszona o wpłaty dokonane w okresie 27.10.2015r. do 12.10.2016r. zgodnie z historią spłat). Okoliczność, iż do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu doszło dopiero w dniu 15 czerwca 2018r. ma natomiast wpływ na ocenę zasadności żądań odsetkowych, skutkując częściowym oddaleniem powództwa w tym zakresie. Skoro do wypowiedzenia umowy doszło dopiero w dniu 15 czerwca 2018r., pozwany do ww. daty obowiązany był to spłaty zadłużenia zgodnie z postanowieniami umowy w miesięcznych ratach. Niespłacona należność z tytułu kapitału na

dzień 27 marca 2017r. zgodnie z harmonogramem spłat wynosiła 9.878,11 zł. Odsetki od ww. kwoty zasądzone zostały od dnia 30 marca 2017r. do dnia zapłaty, a to w związku z faktem, iż odsetki naliczane od dnia wymagalności każdej z rat należnych w ww. okresie zostały przez stronę powodową skapitalizowane w kwocie odsetek 4 495,65 zł, składającej się wraz z kwotą 105 715,96 zł na dochodzoną i zasądzoną kwotę 110 211,61zł. Zauważyć należy, że zgodnie z harmonogramem spłat w okresie od września 2016r. do marca 2017r. pozwany poza ratami kapitału obowiązany był do zapłaty także odsetek umownych, których wysokość wynosiła 4 779,96zł. Pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika poza ogólnikowym zakwestionowaniem wysokości dochodzonego roszczenia nie podniósł żadnych szczegółowych zarzutów kwestionujących obliczenie dochodzonych przez powoda odsetek umownych.

W okresie kwiecień 2017r. do maj 2018r. pozwany zobowiązany był do spłaty kwot kapitału wynikających z harmonogramu spłat wraz z odsetkami umownymi liczonymi od dnia wymagalności każdej z rat zgodnie z terminami wskazanymi w harmonogramie (28 dzień każdego następującego po sobie miesiąca). W związku z wypowiedzeniem umowy z dniem 15 czerwca 2018r. cała pozostała należność w kwocie 74 675,17 zł stała się wymagalna w dniu 15 czerwca 2018r., a zatem odsetki od ww. należności należne były od 16 czerwca 2018r. do dnia zapłaty.

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok podlegał częściowej zmianie na podstawie art. 386§1 k.p.c. w zakresie żądania należności odsetkowych i częściowym oddaleniem powództwa, przy oddaleniu apelacji w pozostałej części jako bezzasadnej na podstawie art. 385 k.p.c.

W związku z uwzględnieniem apelacji w nieznacznej części, skutkującej jedynie częściowym oddaleniem powództwa brak było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie bowiem z art. 100 k.p.c., w razie częściowego uwzględnienia żądań, sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono również przy zastosowaniu art. 100 k.p.c., oddalając wniosek pozwanego o zasądzenie na jego rzecz ww. kosztów.

W związku ze zmianą nazwy strony powodowej (która to zmiana wynika z danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym), w komparycji wyroku ujawnione zostało aktualne oznaczenie strony powodowej. Nadto, na podstawie art. 350§1 i 3 k.p.c. sprostowano oczywistą omyłkę w punkcie 1 i 2 wyroku poprzez wskazanie, że zasądzenie dochodzonej w niniejszej sprawie należności oraz kosztów procesu następuje na rzecz strony powodowej.

SSA Beata Kurdziel